

متن پرسش

سلام: رویکرد اسلام نسبت به شعر چیست؟ در سوره شعرا آن چیزهایی را ذم می‌کند که اتفاقاً جزو محاسن شعر محسوب می‌شود. اینکه احسنه اکذبه، سرگشتگی. اصلاً شعر وادیسیت که مرتبط با صدق و کذب نیست بعد در الا اگر برگردد به شعرا که من بعید می‌دانم چون از سیاق آیات بر نمی‌آید استثنا باشد. بفرض استثنا باشد در ادامه کاملاً اوصافی را می‌آورد که مرتبط است به ابزاری بودن شعر درحالیکه در شعر کلام خیال انگیز مطرح است و آن اوصاف به نظم برمی‌گردد. مثلاً سبزواری منظومه اش کلام خیال آلود نیست اگر چه اوصافی که قرآن فرمودید دارد و مظلومی که یاری بطلبد هم ارتباطی با شعر ندارد از طرفی استثنای اکثر هم گویا خلاف بلاغت می‌دانند مثلاً همه ی افراد این کلاس مردود شدند مگر علی، حسن... و در آخر همه را نام ببرد مگر ۲، ۳ نفر. اینک ماییم و شعرا که معدودی از آنها ضال هستند حتی قبل از اسلام هم اتفاقاً بهترین دوران شعر عرب می‌دانند و بزرگترین شعرا متعلق به آن دوره است و اشعار گمراه کننده در آن دوران هم شاید نسبت به اشعار ضال کمتر بود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عمده حضور شاعران در فضای تاریخی است که در آن قرار می‌گیرند که آیا تاریخ حضور سنت‌های متعالی است تا شعر آن‌ها حکمت به حساب آید؟ و یا حضور در تاریخ غلبه کمیت‌ها و توهم‌ها است تا شعر آن‌ها آلوده باشد. مگر نشنیده‌اید که پیامبر خدا «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» وقتی حسان ابن ثابت در روز غدیر آن اشعار را سرود، آن حضرت فرمودند حضرت جبرائیل به او کمک کرده؟ موفق باشید